
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

9. Kapitola 9 - Hlas, Děti a Psovod

Apolena šla dál. Její chůze však už nebyla pomalá a šoupavá. Byla rychlejší a sebevědomější. Jakoby věděla, že k Fontáně už je to jen malý kus cesty. V rukou svírala flétnu, zrcátko a dvě mince. Moře se uklidnilo, bouře v dáli pominula, avšak zeď vypadala, že je čistší a větší než byla předtím. Pláž byla stále stejná, ačkoliv to bylo nejvíce znepokojivé. Před Baletkou byla pláž větší, ale nyní byla stejná jako na začátku Apoleniny cesty. Avšak zeď jakoby se každou chvíli měnila, ať už se jen zvětšila nebo změnila vzhled. I tak Apolena šla stále dál. Bylo ticho, ozýval se jen šum vody. Tedy alespoň chvíli, než se neozval mužský hlas.

„Slyšíš mě?“ zeptal se. Apolena však šla stále dál, ačkoliv hlas dobře slyšela. Hlas však mluvil dál.

„Vím, že mě neslyšíš. Avšak stále mohu k tobě. Ptáš se, proč jsem to udělal? Já tě miloval. Jako nikoho jiného a ty ses mi odvděčila takto. Stal se z tebe vrah a nemocná bezmocná žena, která jediné, co mohla, bylo nadávat a stěžovat si na všechno. I na mě. Ale já se nevzdal, ačkoliv to bylo posledních pár dní už takřka nemožné vydržet. A tak jsem to udělal. Ušetřil jsem tě toho trápení a zabil jsem tě tak, jak si zabila našeho nenarozeného syna. Teď tu stojím nad tvojí bezmocnou mrtvolou a já doufám, že nyní najdeš klid a porozumění. Ale to je nepravděpodobné. Za celý svůj život si udělala tolik hříchů, že jediné, co můžeš nyní čekat, je trest. Je mi to líto. Miloval jsem tě i když si nám dala takovou ránu v životě. I teď, mrtvou, tě miluji. Hleď dopředu a nenech se zastavit.“

Hlas najednou pominul. Apolena byla v šoku. Toto nebyl jen tak obyčejný hlas. Ten hlas znala moc dobře, ale nemohla si vzpomenout, komu patří. Tak moc chtěla vědět, komu ten hlas patří, že se snažila ze všech sil zastavit. Nemohla. Její nohy jí to nedovolily. Chtěla promluvit, ale nemohla. Jakoby i její ústa zakázala v tu chvíli mluvit. Šla dál. V její

„Podívejte se do zrcátka. Měla byste to udělat teď, než před Fontánou.“ Vayl zatáhl za řetěz a křikl. „

Jdeme!“ Psi se postavili a vyběhli před Vayla. Ten vyrazil opačným směrem než Apolena. Po chvíli kroky ustaly psů i jejich Psovoda utichly. Apolena se otočila aby uviděla to, že zmizeli.

Apolena poslechla Vayla a podívala se do zrcátka. Zděsila se. Už nevypadala tak krásně a mladě. Neměla tak hladkou a krásnou pleť. Zestárla. Nyní vypadala jako čtyřicetiletá žena. Jakmile se Apolena podívala do zrcátka, a uviděla svůj zestárlý obličej, zrcátko se rozpadlo v písek. Ten se vysypal z její ruky přes mezery mezi prsty. Apolena byla zděšená. Avšak před ní se nacházela odpověď na tohle všechno. Před ní už byl její cíl. A tak vyrazila a šla dál. K Fontáně.

hlavě se stále přehrávala stále ta stejná věta. „Hleď dopředu a nenech se zastavit.“ Tato věta nedávala smysl do chvíle, než Apolena před sebou uviděla několik kytek. Byly to lilie. Apolena se náhle před liliemi zastavila a jen tak na ně hleděla. Po chvíli se stalo něco, co vyděsilo Apolenu tak moc, že všechny věci, co svírala v rukou spadly do písku. Lilie pomalu vystoupaly nahoru společně s několika dětmi. Bylo jich opravdu hodně. Dívky měli na sobě skoro ty stejné šaty, co na sobě měla Apolena. Chlapci měli na sobě bílou košili a bílé kalhoty. Každé dítě bylo však vzhledově úplně jiné. Krom oblečení měli další dvě věci společné. Všechny držely v rukou lilii a….ty jejich oči. Ach, ty oči! Byly černé, skoro totožné s těmi, co měla Stařena. Jejich výraz byl bez života. Prázdný. To Apolenu velmi vyděsilo. Děti se k ní začali přibližovat a Apolena hrůzou spadla na zem. Všechny věci, co svírala v rukou nyní ležely před ní. Děti se zastavily a všechny začali promlouvat k Apoleně.

„Mohla si z nás mít každého. Proč si to udělala? Proč?“

„Co jste zač?“ zeptala se Apolena se slzami v očích.

„Děti. Mrtvé. Mohla sis vybrat. A ty sis vybrala sebe. Jsi matka mrtvého! Mrtvého!“

„Jaká matka? Co to říkáte?“

„Odpoví ti Fontána! Fontána!“

„Prosím! Jděte pryč!“

„Mrtvý nikdy nezmizí. Vidíš ty lilie? Ty ti přinesl. Miloval tě. Mohli jste být čtyři. Už zbyl pouze jeden. Na pohřbu jste byli tři, mohli jste být čtyři.“

„Co tím myslíte?“

„Fontána ti odpoví!“ Děti najednou všechny na ráz vykřikly. Byl to tak hlasitý křik, že Apolena i přes zakrytí uší slyšela jejich křik dost hlasitě. Jakmile křik pominul, začali děti zpívat.

Přichází k nám, pán děsivý.

Vayl jeho jméno, svírá řetězy.

Dva velké psi, co štěkají.

Hleď na něj, už je tady!

Děti se najednou rozpustily v prach a před Apolenou se objevil ten, o kom píseň byla. Byl to Psovod. Na sobě měl černý kabát a černé boty. Na hlavě měl černý klobouk. Do obličeje mu nešlo vidět, jelikož měl na něm jakousi masku, která připomínala tradiční masku afrických šamanů. V rukou svíral řetěz na kterém byly připnutí dva velcí psi. Oba dva to byli dobrmani. Silně štěkaly a vypadalo to, že na Apolenu chtějí skočit a roztrhat jí. Psovod však šel klidně a sebevědomě k Apoleně. Apolena chtěla utéct, ale nemohla. Její nohy jí to nedovolily. Ale dovolily jí se postavit. Sevřela v rukou věci, co jí spadly na zem. Flétnu, zrcátko a dvě mince. Psovod se přibližoval víc a víc. Psi štěkaly čím dál tím víc. Apolena brečela a prosila, aby jí Psovod nechal na pokoji.

„Prosím! Já nic neudělala!“ křičela Apolena. V tu chvíli se ozval hlas, který Apolena moc dobře znala. Byl to Lovec. Promluvil k ní.

„Použij flétnu! Sama bude hrát a psi se uklidní! Musíš jen přiložit ústa.“ promluvil Lovcův hlas.

Apolena přiložila flétnu k ústům a foukla do ní. Z flétny se ozvala překrásná melodie, která byla Apoleně povědomá. Po chvíli hraní jí to došlo. Je to ta stejná melodie, na kterou tančila Baletka. Psi přestali štěkat a pomalu se běželi schovat za Psovoda. Jakmile melodie skončila, flétna se změnila v hrstku písku. Tu pak Apolena vysypala před sebe. Psovod hleděl na Apolenu, psi byli stále na svém místě.

„Vayl jméno mé!“ promluvil Psovod hlubokým mužským hlasem. „Jste Apolena?“

„Ano, to jsem.“ odpověděla Apolena.

„Máte namířeno k Fontáně?“ zeptal se nazpět Vayl.

„Ano.“

„Pak tedy, támhle je!“ Vayl ukázal směr dopředu a v dálce se objevila obrovská silueta Fontány.

„Děkuji!“ poděkovala Apolena a chtěla již vyrazit k Fontáně, když jí však náhle Vayl zastavil a řekl.